

се проконсултът. Многочисленна тълпа обиколила преторията (сидлището). Въ критическата минута бащата Перпетуинъ се провредъл помежду тълпата съ дѣтето нейно. „Пожали своето дѣте,“ извикалъ той съ разлирающъ гласъ. Проконсултътъ дава знакъ, и войниците гонятъ съ тояги бащата съ неговиятъ внукъ. „Съ скърбъ се понизало моето сърдце“ пише свята Перпетуя, „като че ли на менъ самата нанесоха ударитѣ.“ Послѣ това и самъ проконсултътъ захваналъ да уговарва святата исповѣдница: пожали сѣдинитѣ на баща си, съжали се надъ своето дѣте, принеси жертва на кесаря! „Немога,“ отговаряла свята Перпетуя.— „И тъй ти си християнка,“ попиталъ проконсултътъ. „Да, азъ съмъ християнка“, съ твърдостъ отговорила тя. Проконсултътъ я осѣдилъ на изѣждане отъ дивитѣ звѣрове въ близкиятъ язический празникъ. По Римскиятъ обичай тѣзи, които осѣждали на изѣждане отъ звѣроветѣ, отечеръ се приготвялъ раскошенъ обѣдъ и давала се нѣкаква си свобода. Перпетуя и нейнитѣ другари по затворъ се удостоили съ приобщаване на Святитѣ Тайни. Въ тѣзи священи минути, сводоветѣ на мрачната тъмница се огласявали съ тържественни пѣснопѣния въ честь на Господа Спасителя.

Въ числото на осѣденитѣ заедно съ св. Перпетуя била робинята Фелицитата. Въ тъмницата дошло врѣме на нея да роди, и въ врѣме на мъжитѣ родилни тя нѣколко пѣти пропѣшкала. Тъмничниятъ стражаръ ѝ казалъ: „Ето че ти сега неможешъ да пренесешъ лѣгкитѣ страдания безъ пѣшкания; що ще бѣде, когато те хвърлятъ на дивитѣ звѣрове?“ Св. Фелицитата отговорила: „Сега азъ търпя една, а тогава ще търпя за мене и Тоя, за когото азъ искамъ да пострадамъ.“ Заедно съ нея билъ осѣденъ и мъжъ ѝ. Настѣпилъ накоецъ и деньтъ на мъчението. Святитѣ исповѣдници съ спокойствие и достоинство се опѣтили изъ тъмницата, като че ли не на смъртно наказание, а на нѣкакво си тържество. Мъжитѣ дали за изѣждане на леопардитѣ, на мечкитѣ и на дивитѣ звѣрове. Перпетуя и Фелицитата длѣжни били да се подвѣргнатъ на распяване отъ дива крава. Отъ тѣхъ искали да свалятъ дрѣхитѣ и да ги свѣржатъ съ иримка, нѣ святитѣ исповѣдници измолвали да не откриватъ тѣлото имъ; тѣхната молба трогнала распоредителитѣ на наказанието и на тѣхъ били оставени дрѣхитѣ. При първиятъ ударъ на животното Перпетуя падналъ възникъ. Първото движение нейно било да си събере раскрититѣ си дрѣхи, за да не види никой голотата ѝ. Подиръ това бързо оправила распущенитѣ си коси. Туй означавало, че тя съ радостъ страдае за